

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo łōđu šobotu w Smolerjez knižicizšczerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

22. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Fil. 1, 3—11.

List na Filipiskich je Pawol i wošebitej radošcju pišal, hacžrunje je jón napišal i jastwa w Romje, hdyž mějesche šmjercž pšched woczomaj. Synł džaka a wješela pšches njón klinezi. Wón šam Filipiskich k radošczi wubudzuje. Wón šam šo wješeli na šwoje wotšalhicze, šo mohł pola šhryštuša byčž (1,21. 23.) Našcha epistola je pšchiklad praweje kšchesčizjanskeje radošcže.

My špōšnawamy

1. jeje pšchicžinu,
2. jeje wopokafanje.

1. Pawol šo džakuje, tak hušto hacž na šwojich lubych špomina. Woni bėchu jemu pšches Epafrodita dary pōšłali k pomozy w nušy. W Filipije bėšche jeho najrjeńšche polo škuttowanja bylo. Tam bėšche rjane kčžejaze žiwjenje. Duž i tajtej radošcju tōnle list pišche. Jako pšchicžinu šwojeho šradowanja pomjenuje wón: Towarštwo na ewangeliju (šcht. 5) a dobru nadžiju k temu Knješej (šcht. 6). Najprjedy šebi myšli, tak šu šo Filipizy wobdžělili na roššchěrjenju šłowa wo kšchizju, pšches kotrež bėchu šjednoczeni se wšchěmi prjedywojowarjemi kraleštwu Božeho na šemi. To je duchowny šwjast žyrkwje. Kajke šrudne nashonjenja bėšche japoschtol i druhimi wošadami činił! Kajke pak šo žohnowanje i tajkeho towarštwu žōrli, dopokafuje jeho šadžerjenje. Wón bėšche šrudny, ale tola štajnje wješely. Hdyž bėšche wón tež jaty, wón

wjeđzelsche, šo čzi jeho škut dale powjedu, napjeljnjeni i bojškej mozu ewangelija.

Krašna šańđzenoščž jeho nadžiju ša pšchichod šylni. Pšched jeho woczomaj šu trošchtowaze wobrašy, kaž n. pšch. wobroczenje jastnika, pobožna Lydia, wješele nashonjenja we wošadnym škuttowanju. Duž je dobreje nadžije, šo tōn šamy, kiž je we Filipiskich dobru škut šapocžal, jón budže tež došonjeć do dnja šesom šhryšta. Hdyž šhryštuš šwoju žyrkej wobarnuje, potom njeh šo hela šłobi. Šome wopokajmo lubošcže wot Filipiskich pak je japoschtolaj šwědczenje, šo je łōđž po dobrym pucžu. U Šbōžnik wōbara žōłmam a łōđž wōdži. Duž wješeli šo, ty dojēđžesč do mērneho pšchistawa.

2. Šwoju kšchesčizjansku radošcž pak čže japoschtol wopokafacž. Wona je jemu bohate žōrlo, kiž šo čzim polnišcho žōrli, čzim wjazy čžerpasch. Pawol Filipiskich na šwojej wutrobje nošy kaž pastyr šwoje wōwzy. Woni šu i nim tu šamu huadu dostali, kotraž šo w tym pōkafuje, šo maja ewangelijon šamolwicz a wobtwjerdžicz (šcht. 7). Šak rad by wón šam k nim šhwatal (šcht. 8) — wutrobnje w šesuju šhryštušu! Pawol myšli šo nuts do wutrobny Šbōžnika. To je ščžehwł jeho towarštwu i šhryštušom: Ša šym živy, niz pak ja, ale šhryštuš je živy we mni.

Pawol Filipiskim ničžo wjazy dacž njemōže, ale wón šnaje teho, kiž mōže dacž wjazy, hacž prošymy a myšlimy. Duž wola šo k Bohu, šo by jich lubošcž dale a bōle pšchibywala we wšchitkim pōšnacžu a šhonjenju (šcht. 9).

Woni dyrbja hiščezje nawuknjcz rofesnacž, sčto by to lěpsche bylo we wschěch wobstejnoscžach žiwjenja, so bychu czisczi byli bjes poroka a nastorka hacž na džen Khrystu-
kowny. Pawoł chze swojich Filipiskich pschede wschēm sa-
mynjenom a sabkudženjom sathowacž, kotrež so lohko stanu,
hdyž duchowne wóczko wótrje njewidzi, so bychu junu byli
napjelnjeni s płodami prawdosczje, kotrež so psches Jesom
Khrysta stanu s czesczi a khwalbje Božej (sčt. 11).

Sawěscze Pawoł njemóžešche swoju kšescžijansku
radoscz rjenšcho wopofasacž, hacž so tele pschedza nješe
psched Boži trón. Khrystuž dyrbi w nich swoje byczje
dostacž (Gal. 4, 13), so by w nich wschitko dobre skutko-
wał. Psches njeho budže nasche duchowne žiwjenje s naj-
wyschšchemu dokonjenju wjedzene, kotrež budže sjawne, hdyž
budže Bóh to potajne kudzicž.

To je sbóžna kšescžijanska radoscz a wješele, kiž chze
najlěpsche lubnych a kiž modlo a proscho nad nimi swojej
ruzy wupšchestrjeje.

Tajkeje radosczje w tym Knjesu chyzl tón Knjes wo-
bradžicž nam a bratram s žohnowanju!

Samjen.

Sčto smě dobreje nadžije bycz, so k dokonjenju pschidže?

(Fil. 1, 3—11.)

Stóh (W. miš. harf., cžo. 257): Božo, žohnuj jašy! —

Sawdawł wěcznoh' sboža
Je nam luboscz Boža;
Bóh je naš kej powołał,
So by džěl nam sbóžny dał! —

Nadžija naš kryje,
So nam junu kczjeje
Dokonjanoscz pschi Bosh,
Hdyž smy wuschli s zusboby.

Se-li Boža hnada
Spomóhla nam s pada
Grěschneho, dha wušwjeczi
W swojej Bóh naš luboscz.

Semu pschewostajmy
Sso a wodžicž dajmy
Tudy lubje kóždy cžas,
So mohł pschekrašnicž kej naš!

Hdyž so džakujemy
Sswěru sa wscho jemu,
Sčtož nam dawa w šwěrnosczi,
Budžemy jom' spodobni.

Prošycž tež pał many,
So kej wukhowamy
Doměru a scžerpliwoscz,
W skutkach dobrnych wobstajnoscz.

Wupšchmy so s wěru,
Pschibywajmy šwěru
W pónaczu a šhonjenju,
Kaž nam kluži s lěpschemu!

Khodžmy jako džěci
Bože, kotrychž šwěczi
Sswětlo so psched ludžimi,
So smy wschudže khwalobni! —

Tak czěr sbóžna pónđže
A njemu, doniž wuidže
Cžas nam s Boha sbožownym,
A jeho raju wolanyh. —

U.

Potajnstwo, jadro a wobšwědczenje spokojnosczje.

A. Wěstny biskop bě psches swoju sbožownu a spokojnu mysl
snaty. Kunjež wjele pschecžiwjenja šhonjesche a mnohe czěžkoty
pschewinycž mějesche, jeho tola ženje njespojnego s jeho dóntom
abo njescžerpliweho njewidžachu.

Tedyh džen pschecžel, kotryž nad jeho počinknosczju so wul-
zyschnje džiwajšche a sa njemóžne mějesche, po nej czinicž, so jeho
woprascha, hacž by tak pschecželny byl, jemu tole potajnstwo
swojeje spokojnosczje sdžělicž.

„Wěscze!“ luby stary muž snapschecžiw. „Njeje s žyla žaneje
cžeže, tuto potajnstwo sdžělicž. Wono žyle jednorje w tym wobsteji,
so swojej woczki prawje trjebam!“

„Kał dyrbju to rosemicž?“ so pschecžel dale prašcheschje.

„To chzu cži roškascž!“ biskop džeschje. „W kajmžkuli wo-
budže tež šym, — pschede wschēm swojej woczki s njebjesam po-
šbėhnywšchi šebi hluboko sacžischczam, so moje hlowne powołanje
w tym wobsteji, kał do požohnowaneho wobhdlenja tam horkach
dožpju. Potom na semju hladajo šebi prišdbžeržu, so budu
pschi swojej šmjerczi jeno žyle mólicžkeho městacžka na nej trjebacž.
Potom šwět do tola šebi wobhladujo wopominam, kał wjele
tyšaz so jich tudy namakaju, kotřiž šu w kóždym nastupanju mjenje
sbožowni dylžli ja. — Tak wuknu, hdyž je wěrne sbože namacž,
hdyž wschě nasche pucze so šbncza, a kał malo samyšla mam
morkotacž abo škoržicž!“

B. Něchtó, kiž běšche na swojim samoženju wulzy schodował,
ras džeschje: „Sako bėch bohaty, Boha we wschěch wězach wob-
šedžach; nětko, hdyž šym wukhudnył, wschě wězny w Bosh wob-
šedžam.“ — Spokojnoscz bóle wot nastajenja nascheje wutrobny
wotwišuje, hacž wot šwonknych wobstejnoscžow žiwjenja. —

C. Bajka so powjeda wo šahrodže krala, w kotrejž sčtomny
a kwětki wschě na dobo stonacž a so wobžarowacž počachju. Dub
bėšche šrudny, so žanyh kwětkow njescž njemóže. Šbóžny šdónk
bě šrudny, so žaneho płoda njescž njemóže. Winowy pjeńk bě
šrudny, so dyrbi so po muri plešč a tak žaneho šhlódka
dawacž njemóže.

„Sa šym najnjewuschnišchi na šwěcze“, džeschje dub. „Sa bych
runje tał derje mohł šahinycž, hdyž žaneho płoda njepšchinješju“,
džeschje róžowy šdónk. „Sčto móžu ja na šwěcze dobre czinicž?“
džeschje winowy pjeńk.

Potom kral mału šijałku widžeschje, kotraž wschón cžas swoje
spokojne, mlódnje woblicžko šbėhachje, mjes tym so bėchu wschitzy
drušy šrudni. A kral džeschje: „Sčto czini tebe tał mlódnju a
spokojnu, mjes tym so drušy šdychuja a šu šrudni?“

„Wušklach šebi“, šijałka džeschje, „so mje tu trjebasch, dokełž
šy mje jowle šadžil, a duž šebi myšlach, chzu špytacž, najlěpscha
mała šijałka bycz, kaž je mi pošpochi móžno.“

Cžitarjo, runasch so ty dubej, róžnemu šdónkej abo winowemu
pjeńkej? Budž radšcho kaž šijałka a czin swoje hacž najlěpsche
w małym wokrjekju, do kotrehož je Bóh cže stajik. —

Wošebnosť spokojnosť.

Spokojnosť je ríjalka,
 Šičez' a wšchudžom lubowana;
 Do wutrobny pľodžena
 Šičešćanej, je kwětka rjana,
 Kotraž debi žiwjenje,
 Dofelž pnyha f Boha je.

Sbožowna je spokojnosť;
 Na došč ma na Božej hnadže,
 Se šo swali wobčežnosť
 Wšchitku, wotpocžnje w radže
 Boha Knjesa Wjeršneho,
 Doměrniwšči jemu šo.

Lubofna džě kwětka je;
 Šejna wón je wofšewjaza,
 Wodnyh f njeje čžich dže;
 Š wócžtom f njeju šhladowaza
 Wo šwět khudny njerodži,
 Žiwa w Božej mišćej. —

Spytana wěra.

Wobrocženy Indianar, kiž běšče we šwjatej ščćenizy mjeno Samuel dostał, w mrěczu ležesche. Něhdy tak nadobna, móžna podoba bě stulena, wohniwej wocži běšchtej šwój blyšćez' šhubitej. Šeho dušchepaštyt, mišionar Young, f hlubokej bolosću a tola f trošćtnej nadžiju pšchi tymle šmjertnym lěhwje stražowasche. Wón wjedžesche, do toho běšče Samuel wěrił, a bě tehodla poľny dobreje wěšćosće. Ale wón budžisče rad hišćezje šłowo šwědčjenja wot mrějazeho blyščał, šłowo, kotrež mohło pšchitomnym pohanam a mlodym ščćenšćijanam jako powab a trošćt šlužić.

„Samuelo, mój bratišje“, wón džesche, šo nad mrějazym pokloniwšči, „ty šy nětko w čžemnym dole šmjercze. Šraj mi, jeli to hišćezje samožesč, kał je čži wokoło wutrobny.“

Indianar hišćezje ras wocži wotewri, posběže šwojej šuchej ruzy, jako by něščto pšchijecž čžył, a rjekny pomału a f wulkim wurasom: „„Wóh džerži mje a ja džeržu Boha! Wón je mi wšcho, moja radošč a moje šbože!““

Na to wón wocži sandželi a jeho duch džesche domoj f temu, kotryž běšče jeho wumohl. Džerž twjerdže wěru, dha budže Wóh tebje twjerdže džeržecž we šwojej šwěrnosći.

F.

Sběhńće mje wyschšo!

Š lišta jeneho džělaczerja, kotryž tón něhdy wučerjej šwojeho džěšća pšchipóšła, njech šo tudy šlědowaze šłowa wo natwarjazym šćončenju špomnjeneho džěšća wosjewja.

Šanka, šćinacželětna holecžka, w mrěczu ležesche. Njejabžy wona hišćezje ras šwojej wócžy wotewri, pohladny f njebjesam a prošesche: „Sběhńće mje wyschšo, šběhńće mje wyschšo!“ Štaršćej čžyščtaj rucže džěčžo posběhnyč a šłowakaj hišćezje bóle powyščić. Tola Šanka pokasa wažniwje f njebjesam, f čžichim šmewšćom prajžy: „Niž tał, lubaj štaršćej, niž tał, ach, žyłe hinał wyschšo!“ — Wóšy na to bu jejna dušcha, kaž šebi wona to pšhejesche, wot jandželow horje nješena do wěčnyh hětow, do šbóžneje radoščezje njebjeskeho raja.

F.

Pětrowy pad!

„Nano“, džěšćelětna džowčezka pšchi wjeczeri džesche, „my mějachny dženkša w šchuli stawišnu wo Pětrowym šapřecžu. Ša šym šebi hižom myšłila: Pětr běšče šnano we wofomiku žyłe na to pošabyl, šo Knjesa Šesufa šnajesche; hewał njebudžisče tola prajicž mohł: Ša jeho nješnaju.“

Nan šo temu džiwasche, kał je džěčžo f tajkemu nahladej pšchijšćo, a jo rošwucži. We wutrobje pał šebi pomyšli: „Tał žyłe njeprawje wšchał moja džowčezka nima, f najmjěšča tał daloko niž, hacž tole šapřecze naš šamtych nastupa. Wšchetož my šmy hižom dlěje dyžli tš lěta, haj šnano tš lětdžesćki a wjazž lět je šwojim Knjesom khodžili a čžinimy tola w tajkich hodžinach, w kotrychž šo čžezke horjo kaž čžemna mrócžel na našču wutrobu lěha, kaž njebudžichmy Knjesa Šhryšćuša f jeho pomozu hišćezje ženje wohladali, a budžichmy to žyłe šabyl a f žyła wjazž nje-wjedželi, šo tu wón je.“

F.

Šylna wošada.

„Še tudy šylna wošada?“ woprašča šo žyly muž dužy nimo jeneje žyrtwje.

„„Šaj, mój knježe““, běšče wotmlowa.

„Š kał wjele šawow wona wobšteji?“

„„Še ščěšćazšydomdžesćacž.““

„Šsu wošadni bohacž?“

„„Ně, woni šu khudži.““

„Ale kał dha wy prajicze, šo je to šylna wošada?“

„„Teho dla ja to praju““, prajchany šnapšćezšwi, „„dofelž wošadni porjadnje še mšči khodža a šebi Bože šłowo wyšoko waža, f žyła šebi šwoje ščšćšćijanstwo, tež šwoje žiwjenje naležaze byč dawaju; woni šu še šobu w pokoju žiwi, lubuja šo mješ šobu a pytaju w jednocze Boži šćut wušonjecž. Tajka wošada je šylna, njech wona f pječž abo f pječžšćow šawow wobšteji.““

F.

Boži šud.

Šodawł f lěta 1824.

(Šćončenje.)

Ššjo šyčžy njeběchu njemjedru wučeršnyč mohli a běchu jemu čžyly ša kešćami ležo dacž nimo čžahnyč. Ale bóršy běchu pšchemofnjeni a pušćezichu šo tež domoj.

Šaž šo f měštu pšchibližachu, šlyšćachu pšched šobu dyš a dyš šarjewicž a widžachu šo na dróšy něščto walečž. Wpoš tam pšchipóšla wujesche.

Šliže dužy wuhladachu řešnika a jeho pša. Wjetšča pjanosć bě f njeho wuschła. Š wobemaj rušomaj šo šapjerajo čžyšče šo šběhnyč, šo by šedžal. Ale prjedy hacž šo došydnny, wali šo šašo a šakrowasche. Š nohu njemóžesche hibnyč a wokoło njeje luža f deščezom šmšćanej krowju štejesche a po wosowej koliji dale běžesche.

Woni wostachu štejo a mlóššči šyžł dostocži po šaru, kiž pola blišćeho kalnišćezja powróčžena ležesche. Šotom řešnika pomału na nju položichu, šo bychu jeho domoj domješli. Na jich próšćtu, šo by šo tola špokojil, a šo f Božej pomozu šašo póndže a šo tola njechal tał žalobšnje šakliwacž, wotmolwi wón f nowym šćezom. Ale potom bu šhwilku šmšćom.

Njemjedro bě nětk f ranju won a lědy hišćezje šo šłabe šrimancžko šlyšćesche, ale deščezil hišćezje džesche. — Šu a tam widžachu kručž šłamaneho wosšćezka ležo a šrjedž pučža na pol morwe šwjasane čželo.

Runjje chzynsche rěšnikowa žama hič na pucž sa mužom hladacž, hdyž jeho jej napschecziwo pschinyšechu. Wona stejo wošta a nje-možesche nicžo prajicž. A hdyž jeho nješechu a wona krawatu nohu widžo jeho i bolosczu wołacž klyšesche, šo wona hromadu swjese. Wó ištwe stejesche ložo; do teho jeho položichu. Potom jedyn žonu sběhny a drubi bžesche po bliskeho lětarja, a wona možesche bórny sašo na nohomaj stacz, hacž tež ji kolenje tschepje-tajchtej. Hdyž t mužej stupi, chzynski jemu i lubosczu pschi-rěčowacž, storczi ju wón na bof, šo džěsczi bojasnje wo macžet kschiczeschtej.

„Saražcze tej krodawje!“ jawrěsta wón, šo bē wšchēm hrošno, kiž bēchu šo mjes tym šhromadžili. Ale stara czeta, kiž w najštwe bydlešche a tež dele pschińdže, wa jeju a wjedzišche jeju horje do loža; jow jeju směrowa a spěwasche i nimaj Wótczenasch.

Tak dolho bēchu tež po hojerja pobyli. Šižom dužy do dwora klyšesche tón tórne wołanje wó ištwe a tu potom widžesche šo tójšyto ludži kłóczič wołoko šmorcžateho człowjeka, kiž we ložu ležo wišatu nohu i loža tykajche. Wšchē žily napinajo, žyly módry wot wjele picža a nowych šobow kschipjesche tam ležo je subami, kaž chzyn šebi je swukamacž, a hanjesche Boha hórje hacž pohan. Čzi šo pschi nim njesastachu stróžowacž. Šslyšcho, kał wón šam šo ša-šitowasche a šwoju žonu, kiž wo njeho sašo pschi ložu ležo plakajche, a Boha njewjedro a Boha pokliwasche, dhrbjesche kóždy šo wo-bojecž.

Njewjedro bē šo sašo wrócziło. A njech tež čzi wó ištwe nowe nasdala pschelětowaze blysti njewidžachu, a tola móžachu derje klyšecž, kał šo sašo kšetro šahrima. Na to hojer stróženy na bof stupi. Duž šo rěnik šmorcžo wobroczi a i lohežom šo na pošleschczo seprěwšchi šurowje wrěškasche: „Šladajcze na nohu! Čžert wam — —“.

Wón dale njemóžesche rěčecž. Rót šo jemu i bolosczu šamkny. Wón toršasche ja nohu. Dyr a dyr wot njeje wulka trjepjel krowě kapny a šchórni bē šo je šydnjenej krowju twjerdže pschilěpił.

Njewjedro i nowa traschesche. Šchórni dhrbjesche i nohi; duž chzynsche jón hojer wusucz. Kaž pschimny, šo rěnik w bolosczach šatšahny. Žadlawe šobiska jemu na džiwim woblicžu stejachu a bēly jeschcz wón pěnjesche. — Šslynaj mužšaj dhrbjeschtaj pschi-štipicž a hojerjej pomhajtaj, šlemjenu nohu do drjewa a želeša šaspinacž.

Wětr i nowa wujesche a šylnišche blysti šo blyšfachu, šylnišche hrimanja hrimachu. Wnyšlach, šo tajšje šwětliny šhory njemóže šnjescž, kasasche hojer, wofna šesapojšecž.

„Šrjecž i tymi rubami!“ šarjewi tamny. „Wnyšlicže šebi, šo šo njewjedra boju jako mój kón?“ A dale wón žalošnje wołasche.

A blysti na blysti ša blyškami šyčžachu. „Ša čžu blyst widžecž! Ša čžu jón šaklecž a Boha čžu poklecž, kiž i njewjedrom šakhadža.“

Šjasczi šamknjenej, do woczow módry a polny rošmóraných pěnow, sběhny wón šwoju šažalku hłowu a žyle čželo šo jemu šatšahowasche. Žolny blyšfownych plomjenjow šo psched wofnami pscheliwachu. — Wšcho ržesche. — Štróženy kóždy wot loža dale do ištwy stupi, dokelž hrošnoscz wot žadlawža džěsche. A na pol mowu žonu jedyn na káwu položi.

W tym wofomiknjenju šebi wšchitzy woczi šapschimnych psched jažnosczu noweho blyška a hrimot móžneho hrimanja ropotajo bobotajche a wšchēm šo kolena poklakowachu.

Hdyž móžachu woczi sašo wotewricž, widžachu bjesbóžnika we ložu šedžo. Šłowu na šhribjet wrócženu a i prošty mi porštami tam šedžesche. Woczi bēšchtej i dólczłow štipilej a na ližomaj štejeschtej morwe. Woblicžo mējesche blēde kaž šmjercž. Šamknjena

huba šo njehibny a hanjerški rót bē šakliwacž šastal. — Wóh tón šnjesc bē jeho šudžil, bē jeho i pošlednim blyškom škónžowal.

Potom bē njewjedra kónž. Wšchitzy wo ištwe a w kšēzi bjes šchody wuńdžechu. Šenož šchwablowny dym jich škoro šadubny a blēdzi bēchu kaž wołoj, štyknyšchi ruzny mjelczo na škaženeho hanjerja stejo hladachu. Šeho wboha žona bē šo i woczomaj na blido šlehnyła a malo wo šebi wjedzišche. Šojet pschistupjo šo šakliwarja dótšny a tón šnak do loža padny. Pošledni mortot, pošlednje šobny jemu po šchiji korcžachu. Šapošledt šekschiwi ruzny a šapschija i nimaj wócžkovej krawwej džerje. Šuntrócž hišchcže šakorcža. Potom bē i nim kónž.

Njemolecže šo! Wóh šo njeda ša šmēch mēcz!

S. W.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Ššches wušwolenje knjesa šararja Waktarja ša šararja Njěšwacžidlišeje wošady šo Wóšlincžanski šarške město wuprědni. Šollatorštwó leži w rukomaj ewangeliškeho konsistorštwó.

— Šłowa šerbška protyła „Ššchedženat“ je wušchła. Wona je sašo najrjěšcho špišana wot našeho šwěrneho šerbškeho protykarja, knjesa šararja Ššchizana-Šhodžijškeho. Šam, lubi Ššerbja, šo husto doscz němška protyła pošticžuje, njedajcže šo narěčecž. Wona šo i našej šerbškej protyku runacž njemóže. Wona je w narodnej myšli špišana, dawa nam rošlad wo našim ludu a našich wobštejnosczach. Do šerbškeho doma škuscha šerbška protyła. Šy ju doštanjecže pola knjesa Ššmolerja w Budyšchinje kaž tež we wšchitkich pschedawacnjach Šerbškich Nowin na wšach.

— 6. novembra, jako na wopomnješkim dnju bitwy pola Šyžena, je šo šažožkny kamjeń položil t Gustav-Šdolškej škapalžy na něhduschim bitwišchczu. Wona budže dar mandželškej Štman w Štołholmje.

— Čžap šymy šo sašo pschibližuje. Šehdom kemscherjo wulku dobrotu tepjenja w žyrtwi šacžuwaju. W najwžazy žyrtwjach šerbškich wošadow šu tepjenja. Š dotalnym pschińdže w bližšich čžaku Njěšwacžidliši Wóži dom, hdyž šo tepjenje natwari. Duž šu jenož hišchcže bjes tepjenja Šucžina, Šart, Budyšchink, Šoršchizy, Škotežy, Wóšlink, Šetližy a Šošacžizy. Šadžijomnje šo tež tam bórny naprawi. šo bychu wošadni tu wulku dobrotu wužiwali.

— Š rošprawje wo Wójerowškim šchulškim wofrjěšu ma šo hišchcže dodacž, šo je tam 27 šchulow. Š nich šu jenož šchule we Wójereczach a Šórkhamoru němške, wšchitke druhe šu šerbške, šerbškich džěczi je 2143, ale jenož 7 šerbškich wučerjow (niž 5, kaž je šo w pošlednim čžišle čžišchczalo). Wny pošnawamy, šajka je to wulka nusa, hdyž je 18 šerbškich šchulow bjes šerbškich wučerjow.

Š rošpominanju.

Ščžetpliwoscz je šlucz wšcheho wušpěcha.

* * *

Wobohacžuj šwojeho ducha, šwoju wutrobu, a ty potrebašch mjenje wot šachodnych šubłow.

„Šombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow dnochownych, ale tež we wšchēch pschedawacnjach „Ššerb. Šnowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž. Na šchtwórcž lěta placzi wón 40 np., jenošliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.